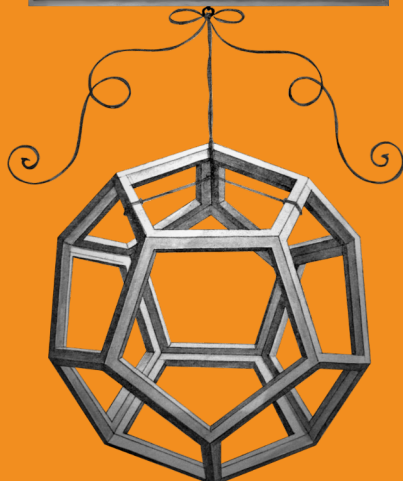

*Kunskap för människans
harmoniska utveckling*

ESOTERISK LIVSÅSKÅDNING

Utvecklingslagen

– en sammanställning av föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

UTVECKLINGSLAGEN

Inledning

”Alla medverkar i utvecklingsprocessen genom aktivitet eller passivitet, positivt eller negativt. Ingen undgår därvid medansvarighet och ödesdelaktighet.”

Utvecklingslagen säger, att det finns krafter som verkar på olika sätt mot [kosmos](#)' slutmål. Attraktionskraften är en av dessa krafter. Människans gensvar på denna kraft är en annan sådan kraft. Den visar sig i hennes strävan efter självförverkligande. När hon väl beslutat sig för självförverkligande och följer den attraktion mot det högre hon förnimmer, kan hennes utveckling ta fart på allvar.

Lagen för självförverkligande är egentligen en följdlag till utvecklingslagen. Visserligen måste människan göra allt som på henne ankommer och så som om ingen hjälp stod att finna. Men gör hon detta, så blir hennes målmedvetenhet belönad. Utvecklingslagens krafter förstärker då automatiskt hennes egen insats. Utan detta tillmöteskommande skulle hennes egna krafter inte räcka till.

Men märk väl: utvecklingslagen är uttryck för en enhetskraft. Energitillskottet åt människan beror på hennes inställning till enheten. Den som vill utvecklas för något annat motiv än att tjäna livet, den som vill utvecklas för egen del, går miste om denna medverkan. Men i samma mån som människan lever för andra främjas hennes egen utveckling, så att hon blir i stånd att göra en allt effektivare insats.

Ju lägre människan står i utvecklingen, desto fler erfarenheter av liknande slag fordras för att hon skall lära sig, begripa och förstå. Det är därför som utvecklingen på [barbarstadiet](#) tar så otroligt lång tid.

När människan väl förvärvat den allmänna fond av livserfarenheter, som fordras för begripande, kan specialiseringen vidtaga. I liv efter liv får hon bearbeta ständigt nya livsområden, tills en viss allmän gryende livsförståelse gör sig gällande.

Detta upprepas på varje utvecklingsstadium. [Civilisationsstadiet](#) har sin speciella livsförståelse, [kulturstadiet](#) och [humanitetsstadiet](#) sina. Det är därför som människor på dessa olika stadier ”inte talar samma språk”. Orden är gemensamma för alla, men det erfarenhets- och livsinnehåll som människan lägger i dem är annorlunda på olika stadier. Vad en barbar menar med ”frihet” är inte detsamma som en kulturmänniska lägger i ordet.

När människan når kultur- och humanitetsstadierna, utvecklas efterhand verklighetssinnet och intresset för det mänskliga, förståelsen för livets sanna värden, för livets mening och mål och medlen att nå målen.

Genom kontakt med andra människor och deras erfarenheter lär sig jaget uppfatta och förstå och söker det orientera sig i sin värld. Vad jaget inte får tillfälle att kontakta på nytt förblir latent. De förmågor jaget inte uppövar på nytt förblir latent.

Människan går under uppväxtåren genom mänsklighetens allmänna medvetenhetsutveckling alltifrån barbarstadiet. Det beror på många faktorer hur lång tid hon måste förbruka för att åter uppnå sin egentliga nivå, den nivå hon nått i tidigare liv: nya hjärnans kapacitet, hennes miljö, uppfostran, tillfällena till kontakter med det som kan väcka undermedvetna (latenta) insikter till nytt liv. Det finns många, som i ett nytt liv aldrig når upp till sin gamla nivå. Andra når den först i sena år. Löper livet normalt, bör människan ha avverkat barbarstadiet vid 14 år, civilisationsstadiet vid 21, kulturstadiet vid 28 för att kunna börja där hon slutade vid 35 – detta förutsatt att hon tidigare nått humanitetsstadiet, vilket inte många har. Ju högre nivå jaget har lyckats uppnå, desto snabbare går människan igenom dessa stadier i varje ny inkarnation, ifall dålig skörd ej hindrar.

De som förvärvat förmåga att studera egna och andras förflutna liv och kan följa individernas utveckling under serier av inkarnationer, vittnar om hur jagets bearbetning av det fysiska livets erfarenheter under tillstånden mellan [inkarnationerna](#) så småningom i nya liv blir en ändring av instinkten, en inriktning av denna på högre mål, att ödeslag och skördelag leder individen mot allt större förståelse för livets väsentligheter, ökad insikt i att nytta och välfärd är oskiljaktiga från rättvisa och rättfärdighet, att frälsning består i glömska av det egna jagets egoistiska strävanden, att det onda är misstag ifråga om Lagen, att det vi ansett ont visade sig vara till vårt bästa, att allt som möter oss är nödvändig erfarenhet, lärdom, läxa, prov, härdning, frigörelse och avbetalning av gammal skuld.

Lars Adelskog, Förklaringen, Avdelning Sju, Utvecklingslagen, www.hylozoik.se
Henry T. Laurency, Livskunskap Ett, Livslagar, Utvecklingslagen, www.laurency.com

Medvetenhetsutvecklingen och självförverkligandet

”Gott är allt som främjar utvecklingen mot enheten, ont är allt som motverkar enheten, som blir hinder för uppnående av målet. Orätt kan man även kalla varje misstag ifråga om livslagarna.”

I människoriket kan medvetenhetsutvecklingen indelas i fem stadier eller [777 nivåer](#). På 700 av dessa eller på barbar-, civilisations- och kulturstadierna är emotionala medvetenheten bestämmande. Känslotänkandet härskar inom alla områden, som direkt eller indirekt kan beröra personliga intressen.

Alla emotionalyttringar kan indelas i två fundamentala huvudgrupper, attraherande (kärlek) eller repellerande (hat). Allt är hat, som inte är kärlek. Till kärlek hör alla altruistiska känslor och egenskaper, till hat alla egoistiska. Känslorna är invävda i komplex, som lätt vitaliseras och ofelbart intensifieras, om de uppmärksammas.

På lägre stadier är hattillståndet det normala. Hatet ger liv och färg åt tillvaron, som utan känslor vore ödslig, tom, meningslös. Hatet stimulerar som ett livselixir utan vilket människorna inte kan leva. Hattendensen söker alltid efter stimulerande motiv, och nästan allt kan bli motiv. Religiösa och moraliska, sociala och politiska, filosofiska och vetenskapliga fiktioner, alla slags personliga förhållanden, alla skrankor för egoismen kan inflamma hatet.

Det är så mycket lättare att vara inaktiv än aktiv, negativ än positiv. Med sin repellerande grundinställning (sitt latent, lätt aktiverade hat) känner folk släktskap med det diaboliska. Det klargör mänsklighetens allmänna utvecklingsstadium. Mänskliga egoismen motarbetar och fördröjer därmed utvecklingen. Reinkarnationsläran borde klargöra för människorna, hur kortsynt deras livsblinda egoism i själva verket är. De som eftersträvar makt, ära, rikedom och lyckas uppnå detta, har i regel sått dålig sådd för framtida inkarnationer. För framgång under en inkarnation har de motarbetat sig själva för en hel serie framtida inkarnationer. Det kan man kalla livsblindhet. Den som lever för att tjäna evolutionen och mänskligheten, inte endast utvecklas snabbast utan får allt fler och större möjligheter därtill i framtida liv.

Gott och ont (rätt och orätt) både är och är inte absoluta, relativa, objektiva och subjektiva, beroende på olika synpunkter och ståndpunkter. De är absoluta i sin motsättning på varje nivå. Det måste för individen finnas en motsättning mellan gott och ont, som inte får relativeras, om individen inte vill hamna i rättskaos. De är relativa däri, att gott och ont på en nivå inte behöver vara detsamma som gott och ont på en annan nivå. Gott och ont är objektiva såsom syntes av allmänmänsklig erfarenhet, nedlagd i social konvention och juridisk kodex. De är subjektiva såtillvida, att förståelsen för rätt och orätt beror på individens självförvärvade livserfarenhet och alltså tillhör hans egenart. För individen är det goda trappstegen ovanför hans nivå och i alldeles särskild grad det närmast högre trappsteget. Det onda är det lägre, det som ligger under hans nivå och vanligtvis i särskild grad just det han nyligen lämnat.

De som funnit ”sanningen”, vill gärna hjälpa andra att också få den. Men utan vetskap om de olika utvecklingsstadierna blir försöken att ”frälsa” andra lätt misslyckade. Förkunnelsen måste anpassas efter förutsättningarna att begripa och förstå samt förverkliga. I stort sett gäller regeln, att endast de är mogna, som längtar efter ”sanningen” och är villiga att mottaga den. Utan denna längtan blir det en sådd i olämplig jord. Att pracka sanningen på de ovilliga blir inte sällan dålig skörd för både den mottagande och den givande, vilken bär ansvaret för det förvända resultatet.

Vi drar till oss sådana individer, som svarar mot vår mest dominerande kvalitet under olika skeden av vårt liv. En humanist, som får växa upp i olämplig omgivning men efter avverkandet av barbar-, civilisations- och kulturstadierna till slut nått sin egentliga nivå, har kunnat konstatera, hur olika de människor varit som utgjort hans umgänge under dessa olika perioder. Insikten härom gör också, att han inte envist håller fast vid en gång gjorda bekantskaper, när han konstaterat deras nivåer. De skulle endast väcka gamla nerdragande vibrationer till nytt liv.

Att dra upp en människa till egen utvecklingsnivå är möjligt, endast om personen ifråga i föregående liv uppnått den nivån. Att väcka förståelse för egen högre nivå är möjligt, endast om vederbörande är närmast intill och allvarligt bemödar sig om att förstå. Däremot är det

relativt lätt att själv bli nerdragen till en annans lägre nivå, särskilt om personlig attraktion medverkat.

Enligt lagen måste var och en själv söka, finna och förverkliga. Bästa hjälpen består i att hjälpa individen, där den står, att få den klarhet individen söker, sin lösning av de egna problemen. Att ge vetande, som höraren inte kan betjäna sig av, är inte att hjälpa utan snarare att förvirra. Vi nalkas målet steg för steg, och det finns ingen patentlösning för alla.

Evolutionen består i en serie medvetenhetsnivåer: att lämna det lägre för det högre, när man lärt sina läxor på sin nivå.

Henry T. Laurency, Livskunskap Ett, Livslagar, Utvecklingslagen; De vises sten, Esoterisk livsåskådning, Utvecklingslagen, www.laurency.com

Barbarstadiet

”Utmärkande för barbarstadiet är föraktet för människan. Människovärde, människorätt, människolycka är inte blott okända utan ofattbara begrepp.”

Mer än hälften av samtliga utvecklingsnivåer (400 av 777) kommer på barbarstadiet. Avståndet mellan de olika nivåerna är också minimalt, jämfört med högre stadier. Trots detta kräver varje nivå betydligt större antal inkarnationer. Detta beror på den svaga självinitierade medvetenhetsaktiviteten. Barbarindividen lever i det fysiska. Allt slags arbete, all ansträngning i onödan är motbjudande och anses oförnuftig. Endast tvingande naturbehov eller upptänd affekt förmår honom uppge den oföretagsamhet, som för honom är livets mening och lycka. Typisk är oförmågan att lära av annat än fysiska erfarenheter.

Skillnad mellan lägsta och högsta förefintliga barbarenivåer visar sig huvudsakligen i snabbare förståsuppfattning samt i ökad fond av allmän livserfarenhet, som givetvis underlättar förnuftsverksamheten och möjliggör mera differentierade känslolägen.

För individer med egenartens repellerande grundtendens behövs egoistiska intressen för att neutralisera det instinktivt lättinflammade hatet och starkare motiv ju större tendensen är. Hatkänslorna yttrar sig såsom avund, bitterhet, fruktan, förakt, grymhet, hämndgirighet, misstänksamhet, respektlöshet, skadeglädje, vanvördnad, vrede. Ju högre nivån desto mera differentierade blir dessa känslor, visande sig bl.a. i uttryckssättet. Det finns många grader mellan brutalitet, list eller till vissa hänsyn benägen egoism.

På låga nivåer, innan känslorna utvecklats, är det emotionala mest begär att äga, behärska, förstöra, förinta. De två motsatta grundtendenserna ([repulsion](#) och [attraktion](#)) visar sig t.ex. i att den ene vill härska genom styrka, våld, fruktan etc., den andre genom beundran, tillgivenhet etc., framkallade av godmodighet, vänlighet, givmildhet etc., vilka också kan vara egoistiskt motiverade (önskan att vara omtyckt etc.). I allmänhet tillhör individer med olika grundtendens

olika klaner. Hela folkgrupper kan således, även på lägsta nivåer, uppvisa antingen övervägande tilldragande eller motbjudande egenskaper.

På barbarstadiet är förnuftsverksamheten övervägande imitativ, tänkandet ett slags stammens kollektivtänkande. Vidskepligheterna ärvs från fäderna och blir genom inympning från tidigaste barndom outrotliga. Individens föds in i åsiktssmiljö, religion etc. Utan avvikande åsikter blir möjligheten att inse orimligheterna utesluten. Tillvarons godtycke är suveränt. Tänkandet är alltså baserat på tradition, likformighet och enklaste analogi. Trons väsen framträder tydligt såsom blint godtagande och av känslan absolutifierad övertygelse. Känslan reagerar mot avvikelser från en gång förvärvade vanor och tänkesätt. Skulle tvivel, väckt av främmande åsikter, uppstå, blir tvivlet givetvis lika absolut och omdömeslöst.

På barbarstadiets högsta nivåer och i civilisationsnationer kan mentalaktiviteten nå en viss styrka. Utmärkande blir då behovet att få veta, vad som bör tänkas och sägas. Förnuftsinnehållet bestäms av härskande auktoriteter eller av klasstänkande. Det mödosamma arbetet med att söka rätt uppfatta andras åsikter blir känslöbeviset för åsiktens riktighet. Kan man sedan med egna ord redogöra för åsikten, har man visat prov på självständigt omdöme.

De för stammens bestånd nödvändiga bestämmelserna mot mord, stöld etc., gäller endast stammen. I djungeln utanför härskar alltså djungelns lag eller våldets och den starkares rätt. De nedärvda konventionernas absurditeter förblir oantastade, emedan ingen vågar föreslå ändringar av det, som ingen begriper.

Utmärkande för barbarstadiet är föraktet för människan. Människovärde, människorätt, människolycka är inte blott okända utan ofattbara begrepp. Endast medlemmarna i stammen har existensberättigande och detta blott på villkor att de iakttar tabuerna med flera vidskepligheter. Alla övriga levande varelser kan möjligtvis få leva, om det anses lämpligt, önskvärt, nyttigt. Makt är rätt, och rätten uppehålls om nödvändigt med terror. Straffen är brutala. Rövertåg mot och överfall på svagare stammar är vällovlige företag. Ganska tidigt skymtar fiktionen om kränkt ära etc.

På detta utvecklingsstadium sammanfaller ideal med idoler, förståeliga endast såsom egenskaper hos sägnens hjältar. Makalös i sin råa styrka vinner idolen alltid i strid, triumferar i slughet över sina fiender, erövrar stora mängder byte, blir stammens hövding och utrotar alla närbelägna stammar eller gör dem till slavar. Idolen tillgodoser behoven av bland annat fåfånga, högmod, härsklustnad, överlägsenhet. Inföds barbaren i civiliserad nation, får hans idol vissa yttre drag förändrade men förblir den allt överglänsande, överlistande triumfatoren.

Henry T. Laurency, De vises sten, Esoterisk livsåskådning, Utvecklingslagen, www.laurency.com

Civilisationsstadiet

*”Utmärkande för civilisationsstadiet är allmänna erkännandet av egoismens berättigande.
Civilisationsindividens egoism är omätlig.”*

På barbar-, civilisations- och kulturstadierna är individen väsentligen emotionalvarelse, i sitt kännande, tänkande och handlande bestämd av emotionala motiv. De egenskaper, som egenarten förvärvat och som instinktivt och automatiskt gör sig gällande, tillhör någon av de 700 [emotionalnivåerna](#), av vilka 600 hör till det lägre emotionala (48:4-7).

Avstånden mellan de olika nivåerna är på civilisationsstadiet något större än på barbarstadiet men naturligtvis omärkliga för okunnigheten. Psykologer upptäcker ingen skillnad, där en eller två eoners utvecklingsförspång kan föreligga, aningslösa om betydelsen av latent livserfarenhet.

Det lägre emotionala förblir för dem på lägre nivåer dynamiska kraften i deras medvetenhetsyttringar. Avund, hämndbegär, skadeglädje är effektiva motiv. Det civiliserade hatet visar sig tydligast i härskande intoleransen och moralismen. Intoleransen har många grader från antipati och taktlöshet till arrogant aggressivitet.

På högre civilisationsnivåer utvecklas fantasin (”intellektet”) mäktigt. Detta har medfört en grotesk övervärdering av det ännu outvecklade intellektets omdömesförmåga. Fantasins känslotänkande har hamnat i absolut subjektivism.

De flesta intellektuella tänker efter inlärd teori utan att kunna bedöma teoriernas relativa eller tillfälliga giltighet eller hur teorierna tillkommit. Man har inte lärt sig skilja på vad man vet och inte vet, utan försvarar fortfarande sin åsikt med att man tror. Förnuftet blir suveränt och proklamerar utan kunskap om verkligheten förnuftets diktatur. Men utan kunskap om livets lagar blir förnuft godtycke. Subjektivismen är den godtyckets princip, som måste leda till laglöshet, formlöshet och kaos.

Estetiken är lika verklighetsfrämmande, lika desorienterad som filosofin i övrigt. Litteratur blir konst genom odling av det högre emotionala. Poesi, roman, drama är sköna, när geniet fått gestalta. Konsten kan förädla. Den kan också i ohygglig grad fördumma, förråa, förfula. Den moderna skönlitteraturen arbetar med frenesi på att riva ner allt upphöjt, ädelt, skönt. Mord och allsköns gräsligheter skildras med sadistiskt frossande i alla vidrigheter. Primitiva typer skildras som om inga andra funnes. Ädlare ligger tydligt utanför egna erfarenheten.

”Sinne för konst” är sammansättningen av många olika förut förvärvade förmågor. Det tar många inkarnationer att utbilda sinnet för musik, förståelse för musikens väsen (rytm, harmoni och melodi). Sinnet för harmoni förstörs genom att man lär sig ”förstå”, njuta av disharmoni, atonalism, oljud. Motsvarande gäller för all konst. En gång förstört är sinnet svårt att återförvärva.

På civilisationsstadiet avlöser diktaturer och demokratier varandra. De ständiga samhällsförändringarna beror på, att det mänskliga intellektet är oförmöget att varaktigt lösa samhällsproblemen, att människorna saknar vilja till enhet, att människorna aldrig är nöjda med sina förhållanden, att de alltid ger samhället skulden för egen brist, att samhällsavunden alstrar evigt missnöje, att okunnigheten alltid tror samhället utan vidare kan förbättra levnadsvillkoren för alla, att maktlystna demagoger alltid lyckas inbilla lättrogenheten falska förespeglingar om paradiset.

Diktatorer tror att människorna i längden låter sig förslavas. Demokrater tror på allas jämlikhet, att man genom utbildning kan upphäva naturens olikheter. Anarkister tror, att människorna är änglar, som fördärvas av uppfostran till ordentlighet etc., att om stat och lagar avskaffas människan blir fullkomlig. Fantaster tror på idealstaten, att man kan konstruera samhällen och utan risk omstörta det bestående. Alla är troende, och med tro kan man bevisa allt.

Samhällsandan förstör man även genom att försöka bygga samhället på avundens princip eller bevilja rättigheter utan skyldigheter, genom att ge samhälleliga fördelar som inte motsvarar samhällsinsatsen, genom att ge vika för oberättigade krav från de evigt missnöjda. Enligt skördelagen måste det alltid finnas somliga som har det bättre än andra, emedan de redan förvärvat denna rättighet. Underlåter dessa att bruka sina förmåner enligt enhetslagen, blir följden dålig sådd.

Utmärkande för civilisationsstadiet är allmänna erkännandet av egoismens berättigande. Civilisationsindividens egoism är omätlig. ”Allt jordens guld förslår ej för en enda människas behov” (Buddha). Att med sådana ideal som makt, rikedom, berömmelse, dagdriveri, nöjeslystnad etc., enhetssträvande eller självförverkligande ter sig som enfaldiga utopier, är givet.

Henry T. Laurency, De vises sten, Esoterisk livsåskådning, Utvecklingslagen, www.laurency.com

Kulturstadiet

”Kulturindividerna känner sin samhörighet och ser sin livsuppgift i att hjälpa och inte stjälpa varandra. Den tjänande livsinställningen blir instinktiv och spontan.”

Kulturstadiets emotionalitet kännetecknas av insikten om nödvändigheten att odla och sträva efter att förvärva attraherande känslor. Allmänna hatet kan övervinnas enbart genom att beundran, tillgivenhet, deltagande med flera ädla känslor blir bestämmande för synen på människorna.

All utveckling är resultatet av arbete och möda (frivillig eller ofrivillig), och högre nivåer nås inte enbart genom teorier, talesätt, goda föresatser och anlagda beteendemönster. Dylikt skenväsen bedrar alltid den livsokunnige. Värre är att individen därmed bedrar sig själv.

Kulturmänniskan är fortfarande emotionalvarelse. Men inte längre det lägre utan det högre emotionala är dynamiska kraften i tänkande och handlande. De mot högre vibrationerna svarande känslorna och betraktelsesätten förnimms allt starkare med varje högre nivå och medför en fortsatt förädling. Största betydelsen får de emellertid genom aktiveringen av dittills inaktiva [övermedvetna](#) kausalmedvetenheten. Detta yttrar sig i förstärkningen av riktiga livsinstinkten, utvecklingen av verklighetssinnet och vägledande inspirationer.

Kulturindividerna känner sin samhörighet och ser sin livsuppgift i att hjälpa och inte stjälpas varandra. Den tjänande livsinställningen blir instinktiv och spontan. Den egoistiska beräkningen ersätts med drift att hjälpa, där hjälp behövs, utan fordringar, förbehåll och förväntningar. I arbetet för allas väl och ingens ofärd växer individen utöver sin personliga begränsning. Därmed är som först naturliga förutsättningen förhanden för grupp gemenskap. Kollektiviteten, som på lägre stadier snarare hämmar och motverkar individens utveckling, underlättar den därefter i oanad grad. Allmänna livsglädjen ersätter den oro, depression, livsångest som förlamat livsmodet. Även djuren upphör att frukta och söker spontant tillflykt hos människorna.

Tro (åsikt) är betecknande för barbarstadiet, begripande för civilisationsstadiet, förståelse för kulturstadiet. Det ligger tusentals inkarnationer av ständigt ökad livserfarenhet mellan vart och ett av dessa utvecklingsstadier. För begripande fordras endast reflexionsförmåga, för förståelse bedömningsförmåga. Förståelse förutsätter en ofantlig, latent fond av egen livserfarenhet, upplevelse och inlevelse. Utmärkande för förståelsen är även livsinstinktens utpräglade verklighetssinne, som omedelbart utmönstrar det fiktiva, illusiva, falska, oäkta. Filosoferna har i alla tider begripit allting men förstått föga eller intet av allt de begripit.

På kulturstadiet börjar människan göra skäl för beteckningen förnuftsvarelse. Dittills har intellektet alltför lätt idiotiserats av allsköns fiktioner och illusioner. Även de kulturella påverkas av det emotionala. Men det sker i riktning mot enheten. De blir alltmer skarpsynta och lyhörda för fördummande och förråande inflytandet från civilisationsstadiets s.k. kulturprodukter i litteratur, konst, musik.

Filosofernas estetik (läran om det sköna) har bidragit till att intellektualisera konsten. Men konsten tillhör det högre emotionala och har till uppgift att förädla känsla och fantasi till idealitet. På kulturstadiet blir harmoniprincipen bestämmande normen för all konst. Harmonin är enhetens uttryckssätt i det emotionala. Harmonin ligger till grund för uppfattningen av all skönhet och möjliggör förståelse för den verkliga skönhetsformen, [kausalformen](#).

Konstnären är upptäckare. Han upptäcker den ideala verklighetens former i fysiska verkligheten och inlägger ändamålsenlighet och harmoni i det till synes irrationella och disharmoniska. Han finner sin uppgift vara att lära människorna uppskatta det goda, ädla, sköna. Att göra livet lättare att leva är att påskynda utvecklingen.

Kultur är frihet. Förmyndarskap är främmande för hela kulturandan. Individerna på kulturstadiet har lärt sig, att det i alla avseenden friaste samhällssystemet är det bästa, att varje

inkräktande på individens tanke-, yttrande- och handlingsfrihet, initiativ och företagsamhet hämmar kulturutvecklingen och dess materiella förutsättningar.

Kunskap, insikt och förmåga, inte rättrogenhet eller talförhet, berättigar till poster i samhället eller lagstiftande församling. Rättigheter motsvaras av skyldigheter. Tvister löses utan rättsprocesser. Domstolsutslag betraktas såsom sista nödfallsutväg. Alla får sin del av nationalinkomsten i mån av duglighet och arbetsinsats. Alla garanteras vad som behövs för livsuppehälle och utbildning. Envar hjälps till rätt plats i samhällsorganisationen, enär olämpligt arbete betraktas såsom slöseri med nationens värdefullaste tillgångar. Allt som tillhör attraktionens livsområden och uttryckssätt blir norm för vad som anses rätt och riktigt.

Kulturindividens står det onda emot med lagliga medel. Han åser inte passivt, hur frihet och rätt kränks av vilken makt det vara må. Han vet, att alla är medansvariga till att frihet kränks, att den, som inte hävdar frihet och rätt även för egen del, lämnar makten i det ondas våld, att alla är i det ondas våld, emedan vi alla bidragit därtill och alltjämt tillåter att dylikt får fortfa. Alla våra ursprungliga rättigheter har vi förlorat genom eget förvällande och kan vi återvinna endast genom egna åtgärder.

Människan betraktas på kulturstadiet såsom förmer än allting annat. Det, som på civilisationsstadiet ansågs eftersträvansvärt (makt, rikedom, utmärkelser), har förlorat sin lockelse, sedan livskunskapen påvisat det därmed förbundna, ökade ansvaret. Individens fattar inte längre som sin livsuppgift att göra samhällskarriär, armbåga sig fram, knuffa undan andra, utan beaktar den starkares "rätt" att få bistå och hjälpa den svagare.

Humanitet har blivit kulturstadiets allmänna ideal.

Henry T. Laurency, De vises sten, Esoterisk livsåskådning, Utvecklingslagen, www.laurency.com

Humanitetsstadiet

"Humanitetsnationer förverkligas, när individerna är tjänare och ingen känner sig som herre."

Liksom civilisationsstadiet medför intellektualisering av barbarstadiets emotionalitet, så medför humanitetsstadiet en dylik av kulturstadiets. Intellektualiseringen innebär, att intelligensfattiga känslan blir allt förnuftigare och efterhand övergår i eller ersätts av fantasin och denna av klara ideer.

Förutsättning för humanitetsstadiet är aktiveringen av de två högsta emotionala medvetenheterna (48:2,3). Men om det högre emotionala utvecklas enbart genom odling av hängivenhetens intensiva längtan efter, strävan att uppgå i essentiala enheten, blir mentalaktiveringen åsidosatt. Mystikern förblir mentalt outvecklad. Därpå beror det infantila, förnuftsmässigt hjälplösa draget hos de flesta mystiker.

Det högre förblir ”esoteriskt” för det lägre. Förståelse förutsätter dels aktivering av erforderligt medvetenhetsområde, dels såväl kvalitativt som kvantitativt motsvarande latent erfarenhet. Saknas förståelse, finns alltid risk för missförstånd även av dem som klart begripit.

Barbar- och civilisationsstadierna är okunnighetens, fiktionernas, subjektivismens stadier. Med naturforskningen började förståndet få övertaget över godtyckliga förnuftet. Och därmed läggs grunden för kultur. På humanitetsstadiet aktiveras de två högsta mentala medvetenheterna (47:4,5), som på civilisationsstadiet tillhört övermedvetenheten. Därmed börjar människan göra skäl för beteckningen förnuftsvarelse. Den latent under tiotusentals inkarnationer förvärvade livserfarenheten gör sig efter hand gällande. Högre mentaltänkande (47:5) förvärvas genom dels forskning, dels meditativ aktivering av övermedvetenheten. Forskningen, som konstaterar materiella verklighetens fakta och lagar samt utarbetar axiom och fundamentalsatser, utvecklar verklighetssinnet och därmed förmågan att klarare genomskåda det lägre mentalas fiktivitet.

Humanitetsnationer förverkligas, när individerna är tjänare och ingen känner sig som herre. När alla tjänar något högre, något utöver dem själva, något för flera, för många, för alla gemensamt, envar så långt han ser och förmår, erhålles den sammanlevnadens harmoni, som kan betecknas som humanitet. Individen vet sig vara till för det allmänna och det allmänna för individen. Samhällsformerna är ändamålsenliga, lagstiftning förstående, lagtillämpningen dikterad av välvilja och önskan att hjälpa. Ingen behöver gentemot överheten försvara sin rätt. Att värna individens rättigheter är självklar ämbetsplikt.

Broderskapsidén, som på civilisationsstadiet är ett vackert talesätt, blir självklar och förverkligad. Det broderskap, som begränsas till ras, religion, kön etc., saknar universalitet och tillhör egoismens självbedrägligheter. Mänskligheten utgör en enhet, vilket visar sig i att alla har ansvar för alla. Humanisten har alltid fört en oavslutad kamp för de aldrig förverkligade ideerna om människovärde, tolerans, rätt till självförvärvad uppfattning. Han vet, att äkta religion är känslans väg till enhet, liksom verkliga humanismen är förnuftets väg till samma mål. Han gör vad han kan för att bibringa mänskligheten från alla dogmer frigjord, vetenskapligt godtagbar världs- och livsåskådning. Men han vet också, att endast steg för steg kan härskande fiktionssystem förändras.

Ännu svårare är givetvis att övervinna maskerade hatets alla yttringar. Humanistens tolerans är inte likgiltighetens. Han önskar ingalunda, att andra ska dela hans uppfattning. Ju högre nivå, ju större exakta kunskapen, desto större bli olikheterna i egenartens subjektiva uttryckssätt. Han hjälper envar att själv förvärva egen uppfattning och se allt som tillhör det enbart subjektiva på eget sätt. Han vet, att ideal är oförenliga med yttre eller inre tvång. Ädla känslor, tankar, egenskaper eftersträvas såsom medel att nå enheten. Han vet, att om egoistiska motiv medverkar, blir följden moral och självbedrägligt sken.

Ju närmare individen kommer idealitetsstadiet, desto starkare påverkar idealen individen och framstår såsom nödvändiga faktorer för utvecklingen. ”Ideer styr världen.” Denna Platons sats är ett esoteriskt axiom. På humanitetsstadiet är humanitetsideerna suveräna. Rätt blir

bestämmande makten. Allt tydligare framstår hela mänskliga utvecklingen som ett instinktivt trevande mot frihet och enhet.

Henry T. Laurency, *De vises sten, Esoterisk livsåskådning, Utvecklingslagen*, www.laurency.com

Idealitetsstadiet

”Alla är vi stadda på vandring mot idealens värld och ska en gång taga den i besittning.”

Såsom framgår av det föregående, identifierar sig människan på barbarstadiet huvudsakligen med det fysiska och förvärvar förståelse för fysiska företeelser. På civilisations- och kulturstadierna får det emotionala allt större betydelse. På humanitetsstadiet strävar individen långsamt att frigöra sig från slaviska beroendet av det emotionala. Idealitetsstadiet kännetecknas av motsvarande strävan att frigöra sig från det konkret-formala mentaltänkandet. Det är först på detta stadium individen definitivt måste och kan befria sig från sin egoism.

Idealisten (varmed menas individen på idealitetsstadiet) inser tillfullo sin skuld till livet, att han fått allt till skänks och blir medveten om sitt ansvar. Ty kunskap ger makt. Och makten missbrukas av alla, som inte nått idealitetsstadiet.

Idealitet på lägre stadier är alltid en god sak. Men den leder alltför lätt till självbedrägeri, okunnig som människan i stort sett är om mänskliga naturen och dess vanskligheter. Det är först på idealitetsstadiet, som människan äger förutsättning att inse svårigheten med att förstå andra och sig själv, inse hur omöjligt det är för individerna på lägre stadier att rätt bedöma utan kunskap om verkligheten och livet.

Den som uppnått idealitetsstadiet vet, att man inte förbättrar människorna genom att tjata moral och fälla moraliska hatets domar utan endast genom att älska fram det goda, att moralisten med sin moral motverkar det ändamål han tror sig främja. Hon röjer inte sin egen nivå för en mänsklighet, som är okunnig om all högre verklighet. Det skulle endast väcka de okunnigas hån, de nyfiknas påflugenhet, de sensationslystnas omätliga krav på mera sensationer. När mänskligheten nått kulturstadiet, övervunnit hatet, förvärvat livsrespekt och vördnad för det okända, kan den som först utan skada för sig själv umgås med ädla väsen.

På idealitetsstadiet är idealen verkligheter. Där först vet man, att ideal är medvetenhetsutvecklingens betydelsefullaste faktorer. Till dess förstår man inte deras makt, deras uppgift, deras nödvändighet. Först när ideal och verklighet sammanfaller, har man, allt enligt lagen för självförverkligande, förverkligat enheten och den frihet som är lag.

Alla är vi stadda på vandring mot idealens värld och ska en gång taga den i besittning. Det betyder i det sammanhanget föga, om denna värld på civilisationsstadiet synes vara orimlig, opraktisk fiktion, på kulturstadiet ouppnåeligt ideal, på humanitetsstadiet ännu avlägsen. Vi leds alla steg för steg mot detta mål.

Kunskap för människans harmoniska utveckling

Henry T. Laurency, Livskunskap Två, Människans utvecklingsstadier, Idealitetsstadiet; De vises sten, Esoterisk livsåskådning, Utvecklingslagen, www.laurency.com